

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ Щукін проти України ”

(Заява №16329/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

28 лютого 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Щукін проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста (J-P. COSTA), Голова,
- п. А. Б. Бака (A. V. БАКА),
- п. І. Кабрал Баррето (I. CABRAL BARRETO),
- п.Р. Тюрмен (P. Turmen),
- п. В. Буткевич (V. BUTKEVYCH),
- пані Д. Йочене (Ms D. JOČIENĚ),
- п. Д. Поповіч (D. Роровіж), судді,
- та пані С. Долле (Mr. S. DOLLŮ), Секретар секції,

після обговорення в нарадчій кімнаті 7 лютого 2006 року, виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 16329/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Олексієм Дмитровичем Щукіним (далі — заявник) 30 квітня 2003 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.
3. 21 січня 2005 року Суд вирішив комунікувати скарги заявника Уряду за пунктом 1 статті 6 Конвенції. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив, що питання прийнятності та суті заяви розглядатимуться разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1940 році і проживає в селі Веселому, Херсонська область, Україна.
5. У 2001 році заявник звернувся до Новокаховського міського суду з позовом проти його колишнього працедавця — державного підприємства «Південелектромаш» — про стягнення заборгованості з заробітної плати. 17 грудня 2001 року суд присудив заявнику 10 282 грн заробітної плати та компенсації.
6. 26 червня 2002 року відділ державної виконавчої служби Новокаховського міського управління юстиції повернув заявнику виконавчий лист з огляду на відсутність коштів, які могли бути стягнуті, та заборону суду накладати арешти на рахунки боржника.
7. 10 червня 2005 року Новокаховський міський суд задовольнив скаргу заявника і зобов'язав державну виконавчу службу відновити виконавче провадження.
8. Рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «*Ромашов проти України*» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

10. Заявник скаржився на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Новокаховського міського суду від 17 грудня 2001 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, які передбачають відповідно таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення».

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

11. Уряд навів зауваження щодо відповідальності держави за борги свого підприємства та вичерпання національних засобів захисту, подібні до тих, що вже були відхилені Судом у справі «*Ромашов проти України*» (див. згадане вище рішення у справі «*Ромашов проти України*», пп. 28-33 та 41). Суд вважає, що ці зауваження мають бути відхилені за тих же підстав.

12. Суд вважає, що заява порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить інших підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

13. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що в цій справі не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (як і у справі *Ромашова*, зазначеній вище, пп. 28-33 і 37).

14. Заявник не погоджувався.

15. Суд зазначає, що рішення залишається невиконаним протягом чотирьох років і одного місяця.

16. Суд нагадує, що він уже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, які піднімали такі ж питання, що й у цій справі (див., наприклад, рішення у справі *Ромашова*, згадане вище, пп. 42-46, і рішення від 29 червня 2004 року у справі «*Войтенко проти України*», заява № 18966/0, пп. 46-48).

17. Розглянувши усі надані йому матеріали, Суд вирішує, що Уряд не надав жодних фактів чи переконливих аргументів, достатніх для того, щоб переконати його зробити інший висновок у цій справі. Таким чином, тут було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

18. Суд не вважає за необхідне за тих же обставин розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції (див. рішення від 21 грудня 2004 року у справі «*Палек і Деркач проти України*», заяви № 34297/02 і 39574/02, п. 42).

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

1. Матеріальна шкода

20. Заявник вимагав 16 842,81 грн (еквівалент 2854 ЄВРО) на відшкодування матеріальної шкоди. Ця сума відповідає заборгованості за двома рішеннями, винесеними на користь заявника.

21. Уряд зазначав, що він не може вважатись відповідальним за борги підприємства. Далі він зазначав, що заявник у своїх скаргах щодо матеріальної шкоди посилався на два рішення національних судів, від 17 грудня 2001 року і 15 квітня 2005 року, проте лише перше рішення було предметом розгляду цієї заяви.

22. Оскільки рішення від 17 грудня 2001 року, винесене на користь заявника, не було виконане (пункт 8 вище), Суд вважає, що якщо Уряд виконає його¹, це становитиме повне і остаточне задоволення його вимоги щодо матеріальної шкоди. Суд відхиляє решту вимог як такі, що перебувають поза межами цієї заяви.

2. Нематеріальна шкода

23. Заявник вимагав 85 000 грн (еквівалент 14 400 ЄВРО) як відшкодування за нематеріальну шкоду.

24. Уряд зазначав, що ця скарга є завищеною і необґрунтованою.

25. Суд бере до уваги те, що в результаті встановлених порушень заявник зазнав певної моральної шкоди, достатнім відшкодуванням якої не може бути лише їх констатація. Проте заявлений розмір є надмірним. Роблячи свою оцінку на неупередженій основі, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1800 ЄВРО.

B. Витрати на провадження в Суді

26. Заявник вимагав також відшкодування 300 ЄВРО, витрачених на провадження в Суді.

27. Уряд зазначав, що мають відшкодовуватися лише витрати, які були фактично та з необхідністю витрачені. Беручи до уваги те, що заявник не підтвердив цю вимогу жодними документами, він просив відхилити цю скаргу.

28. Суд повторює, що стосовно витрат на провадження в Суді, які включаються до відшкодування за статтею 41, має бути встановлено, що вони були фактично та необхідно понесені з метою запобігти чи отримати відшкодування за встановлене порушення Конвенції бути розумними за розміром (див., серед багатьох інших посилань, рішення у справі «*Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], no. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII).

29. Суд вважає, що ця вимога не була повністю дотримана в цій заяві. Суд зауважує, що справа не є особливо складною. Заявника не представляли в Суді, проте водночас йому було надано можливість використовувати російську мову в письмовій процедурі в Суді. Отже, заявник міг понести певні витрати на провадження в Суді.

30. Беручи до уваги інформацію щодо власності заявника і з огляду на зазначене, Суд присуджує заявнику 50 ЄВРО на відшкодування витрат на провадження в Суді.

В. Пеня

31. Суд вважає належним, щоб відсоткова ставка ґрунтувалася на граничній позичковій ставці Європейського центрального банку, до якої повинні бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що немає необхідності окремо розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість за рішенням національного суду, яка ще належить заявнику, а також такі суми:
 - 1800 ЄВРО (одна тисяча вісімсот ЄВРО) компенсації нематеріальної шкоди; і
 - 50 ЄВРО (п'ятдесят ЄВРО) витрат на провадження в Суді;
 - (б) ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
 - (в) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 28 лютого 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЕ
Секретар секції

Ж.АП. КОСТА
Голова секції